

VEREN- PUNNA

**ROMY
HAUSMANN**

WSOY

**SUOMENTANUT
VEERA KASKI**

»Hienovaraisesti
rakennettu ja
painajaismainen.»

– **Berliner Morgenpost**

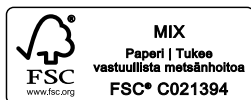
**ROMY
HAUSMANN
VERENPUNA**

SUOMENTANUT VEERA KASKI

WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ
HELSINKI

Protagoras-lainauksen sivuilla 45–46 on suomentanut Marke Ahonen.
Euripides-lainauksen sivulla 62 on suomentanut Pentti Saarikoski.
Sokrates-lainauksen sivulla 200 on suomentanut Marianna Tyni.
Kant-lainauksen sivulla 327 on suomentanut J. E. Salomaa.
Dostojevski-lainauksen sivulla 337 on suomentanut Olli Kuukasjärvi.

SAKSANKIELINEN ALKUTEOS

Perfect Day

Copyright © 2022 dtv Verlagsgesellschaft mbH & Co. KG, Munich/Germany

Suomenkielinen laitos © Veera Kaski ja WSOY 2024

WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ

ISBN 978-951-0-50061-3

PAINETTU EU:SSA

*Sinulle, isä.
Huumorillesi ja voimillesi.
Sinä olet Iron Man.*

*Mielikuvituksen voima voi lohduttaa.
Tai tappaa.*

Ann kuolee eräänä torstaipäivänä, riutuu surkeasti hengiltä. Hän makaa selällään, jalat jäykkänä oikosellaan, hän painaa vapisevin käsin rintakehässään ammottavaa haavaa. Miehet veivät hänen sydämensä, leikkasivat irti ja veivät mukanaan. Ann haluaa huutaa, muttei pysty, kurkusta virtaa muuta, korianaa, vingahtelua. Samanaikaisesti verkkokalvoilla räjähtelee valoja, olo on raskas, kauhistuttavan raskas, hän toivoisi vain, että kaikki olisi jo ohi, hän ei kestä enää. Joten hän irrottaa otteensa, antautuu putoamaan, sulkee silmät, on valmis. Siellä on parempi, suljettujen luomien takana. Siellä aurinko kimmeltää ja taivas on sininen, ja Ann istuu isän hartioilla ja viuhtoo käsillään kuin osaisi lentää. Siitä on vuosia ja vuosia, Ann on seitsemän vanha, ja isällä on hänelle lempinimi, Leppis. Isä pitää Annin jaloista kiinni lujasti ja varmasti, ei ole mitään pelättävää, ei koskaan.

Tällaista se siis on, Ann ajattelee. Tällaista siis on kuolla.

Näin äkkiä se käy.

Sormien napsautus sitten torstai oli vielä ihan tavallinen torstai. He odottivat päivällistään, Casa Mamman pizzalähetystä. Isä oli pannut musiikkia soimaan, Lou Reedin levyn seitsemänkymmentäluvulta, ajalta, jolloin Annia ei vielä ollut, oli vain isän hölmö, kelvoton nuoruus. Ann virnisti, kun isä sanoi selaista. Koko ajatus oli uskomaton: isäkö kelvoton – ei ikinä! Levystä hän siitä huolimatta piti. Isä ei varmaan soittanut mitään muuta levyä yhtä paljon, Annin koko lapsuus kuulosti

siltä. Takassa räiskyi tuli, tuoksun perusteella isä oli käyttänyt sytykkeenä keräyspaperia. Ann inhosi sitä hajua, siinä tuntui välitön hätä. Kun koko talo voisi seuraavassa hetkessä leimah-
taa ilmiliikkeihin.

»Missä ne pizzat viipyvät?» Annille niin tyyppillistä marinaa, ja isä, jota se huvitti. »Tee jotain hyödyllistä aikasi kuluksi, hae vaikka polttopuita», hän ehdotti ja ojensi kantokoppaa. Ann irvisti. Kun hänellä oli nälkä, silloin ei paljon naurattanut.

Marraskuu oli luonut takapihalle kuvia, jotka hämärässä, pimeyden ja terrassinvalojen välillä muuttuivat entistäkin kummastuttavammiksi. Lumivaipan kumaraan painamat pensaat olivat kuin vuorelle kiiruhtavia vanhuksia, vuorelle, jonka sisuksista paljastui Annin vanha trampoliini. Ann tarpoi puuvajalle, heitti muutaman halon koppaan ja palasi sisään.

Ja silloin kuoleminen alkoi.

Ensin oli valo, jota tulvi sisään ikkunoista talon toiselta puolelta, etupuolelta. Sinisiä läiskii, joita yhtäkkiä tanssahteli pitkin huonetta. Ann, joka seisoi hämmentyneenä halkokoppa käsissään, ja isä, joka leikillään pohdiskeli, tuotiinko pizzat nykyään pikana sinisten vilkkuvalojen kera, koska lähetit tunsivat nahoissaan Leppiksen nälkäkiukun.

Mutta sitten.

Ulko-ovi lennähti selälleen, ja sisään tunkeutui miehiä. Miehet kävivät isän päälle ja painoivat hänet maahan. Ilmeisestikin paljon karjuttiin, sillä Ann näki ammittavia suita. Hän ei kuitenkaan kuullut mitään; kaikki huuto mykistyi korkean, kuin tinnituksena hänen kallossaan kaikuvan äänen alla. Miehet riuhtoivat isää, riuhtoivat isän jaloilleen, riuhtoivat isää kohti ovea. Ann tarrautui halkokoppaan. Hän näki, miten isä käännähti ja katsoi vielä kerran häneen. Isän kasvot olivat

ilmeettömät. Sitten isä vietiin pois, ulos yöhön. Miehistä kaksi jäi vielä, he yrittivät tehdä hänelle selkoa siitä, mitä oli juuri tapahtunut. Miesten sanat viilsivät Annin rintaa, työntyivät syvemmälle ja syvemmälle kunnes saavuttivat sydämen. Verenkierto pysähtyi. Koppa valahti lattialle. Ensin tömähitivät halot, sitten Annin pää. Koko ruumis alkoi kouristella, sätkiä, Ann korisi, vingahteli, ja kaikki oli pelkkää kauhua, kunnes hän päätyi tähän, suljettujen silmäluomiensa takaiseen maailmaan, missä sydän on vielä ehjä, missä on kesä ja isän olkapäillä hän osaa lentää. Ann on seitsemän vuotta vanha, isän Leppis, ja Lou Reed laulaa täydellisestä päivästä, Perfect Day...

»Ensihoitaja!» Jostain kuuluu häiritsevä vieras ääni, se kaikuu yhä kovempaa. Annin pitää hengittää, ääni komentaa – yksi: sisään, kaksi: ulos – ja rauhassa, ihan rauhassa.

»Tässä on astmapiippu!» Ann tuntee, miten hänen päätään liikutellaan. Karkeat sormet avaavat suun ja työntävät sinne jotain kovaa. Nieluun tulee kylmä, rintakehä rentoutuu. Hän avaa veltosti silmät. Joku kumartuu hänen ylleen.

»Mukavaa, että palasit», sanoo onnellinen aivokääpiö, jolla ei ole aavistustakaan siitä, mitä on helvetti.

UUSIA JOHTOLANKOJA BERLIININ RUSETTIMURHISTA

55-vuotias mies pidätetty kolmentoista vuoden ajojahdin päätteeksi

J.W., Berliini – Poliisi on torstai-iltana ottanut kiinni 55-vuotiaan miehen epäiltynä yhdeksän lapsen surmasta vuonna 2004 alkaneessa, kohua herättäneessä rikossarjassa. Miehen syyllisyydestä 6–10-vuotiaiden tyttöjen kaappaamiseen, heidän viemiseensä erinäisiin Berliinin seudun syrjäisiin paikkoihin ja sen jälkeen heidän surmaamiseensa siellä, on vakava epäily. Varmistaakseen ruumiiden löytymisen epäilty kiinnitti lähistölle merkiksi

punaisia rusettinauhoja. Viimeisin kuolleena löydetty lapsi oli 7-vuotias Sophie, Königswaldin metsässä sijaitsevasta mökistä. Sophie oli viikkoa aiemmin kadonnut leikkikentältä Berliinin Schmargendorfin kaupunginosasta. Poliisin tiedotteen mukaan epäillyn jäljille päästiin silminnäköjäläusunnon avulla.

Ann

Berliini, 24.12.2017

(kuusi viikkoa myöhemmin)

Kaupunki on kuin luudalla tyhjäksi laastu, autoja ei näy, ei ihmisiäkään, ei edes koirakarkulaista. Näyteikkunat ovat pimeänä, kauppojen ovensuissa metalliset kalteriverhot. Berliini on kuollut, kuolleita kaikki. Paitsi minä. Viimeinen eloonjäänyt, viimeisenä jäljellä maailmanlopun jälkeen. On vain minä ja Berliini ja joka paikkaan ripustetut jouluvalot, ne välkkyvät hämäävästi tahdissa, kuin kaupungin sydän vielä sykkisi, kuin sen suonista löytyisi vielä viimeinen elonkipinä.

On kiire, askeleeni ovat ripeää töpötystä. Loska roiskuu polvenkorkeudelle. Aivan sama, housut olisi muutenkin pitänyt pestä jo ajat sitten. Joskus ennen olin turhamainen, mutta se on mennyttä. Zoe vaihdatti asuntomme oven lukon ja jätti minulle rappukäytävään vain pienen matkalaukun. Välillä näen hänet mielessäni istumassa luennolla tummanpunaisissa samettihousuissani tai treffeillä kultainen paljettitoppini päällä. Vähät siitä, tai niin kuin pikku Saskian isä hiljattain haastattelussa totesi: *Kipukynnys kohooa*. Sellainen, mikä joskus ennen olisi tuntunut lihashaavalta, onkin enää pelkkä pahainen naarmu. Saskia oli uhri numero 7, murhattu kolme vuotta sitten jouluna 2014.

Kiihdytän vauhtia, ajan tieltäni varjot ja askeleet, joita ei oikeasti olekaan. Välistä lentää veri, ei loska. Senkin Saskian

isä tavoitti haastattelussa hienosti: *Hiukan hulluksi tulee väistämättä*. Saskian isä hankkii muuta ajateltavaa pulisemalla kaikille tiedotusvälineille, mitä löytää voi, minäkin hankin muuta ajateltavaa, mutta tekemällä työtä. Vaikken kyllä osaan kuvitella, kuka tänään muka eksyisi moiseen nuhjuiseen pikaruokaravintolaan kuin Big Murphy's – varmaan vain hyvin, hyvin yksinäiset. Todellisuudessa kaupunki ei nimittäin ole kuollut. Se elää vieläkin, tietenkin elää, ja raivoisasti. Se on vain kätkeytynyt lämpöisiin, hellin käsin koristeltuihin olohuoneisiin. Istuu runsaina notkuvien pitopöytien ääressä edessään taitellut lautasliinat ja paremmat aterimet. Ojentaa lahjoja ja iloitsee silmien loisteesta. Kaupunki elää onnea, ja jos joku tänä päivänä on jäänyt ulkopuolelle, sen jonkun on oltava aivan pohjalla. On sunnuntai. Jouluaatto.

»No siinähan sinä olet!» Tiskin takana Antony huitoo käsillään. Antony on Kuubasta, hiljattain kaksikymmentäyksi täyttänyt, asunut Berliinissä kaksi vuotta ypyksin, ilman vanhempiaan ja neljää sisarusta, jotka kaikki yhä asuvat Moassa, Kuuban koillisrannikolla sijaitsevassa teollisuuskaupungissa. Antony kustantaa Big Murphyn palkallaan opintonsa ja soluasuntohuoneensa vuokran, mutta suurin osa siitä menee Western Unionin kuukausittaisella rahansiirrolla kotiin.

Suljen lasioven perässäni ja katsahdan ympärilleni. Yhdessä ainoassa pöydässä istuu asiakas, vanha mies, jonka naamassa ei näytä silmien ja parran lisäksi muuta olevankaan. Miehellä on sottainen, ruskea päällystakki, ja sormettomista hansikkaista erottuu reikiä hänen haukatessaan löpsähtänyttä purilaista. Sämpylän välistä valuu ketsuppia punaisina, sakeina kyynelinä.

»Juu, onneksi pääsin, kun on tällainen ruuhka», mutisen mennessäni Antonyn ohi ja häivyn pukuhuoneeseen.

Työasuni koostuu vihreästä, lyhythihaisesta polyesteripaidasta ja ruskeista housuista, joiden sivusauman saa auki – tuuletusaukkoja osaa arvostaa, kun pikaruokalan ahtaan keittiön viidessä rasvakeittimessä tirisee 180-asteinen öljy.

Ei tämä mikään unelmatyö ole, mutta paikan saaminen oli rikollisen helppoa. Ei työhakemusta, ei työtodistuksia, ei CV:itä. Yksi puhelu vain, ja seuraavana päivänä työhaastattelu, jossa käytin kuolleen äitini tyttönimeä. Pomo mieltäytyi minuun heti, annoin itsestäni rennon vaikutelman. Työajat, ylityöt, jopa palkkakin – täydellisen yhdentekevää. Muu ei minua kiinnostanut paitsi se, voisinko saada palkan käteisellä. Voisin, kunhan kuittaisin palkan joka kerta maksetuksi. Hygieniakäytäntöjä, tartuntojen ehkäisyä ja vielä yksi tapaturmia käsittelevä koulutus, ja sitten pääsin hommiin saman tien.

Tänään meitä on putiikissa vain kolme: Antony huolehtii kassasta ja juomista, Michelle tekee keittiössä purilaiset valmiiksi ja minä auttelen häntä, sillä autokaistalle, joka on varsinainen vastuualueeni, ei tule kukaan. Ei tietenkään, on jouluaatto.

»Ann? Onko kaikki hyvin? Olet niin hiljainen tänään.» Suloinen, mutkaton Michelle-kulta. Kuulostaa kovin huolestuneelta. Michelle on neljäkymmenenviiden, hänellä on kellertäviksi värjäytyt hiukset ja poikkeuksetta vahva meikki, joka saa hänet vuoron alussa näyttämään vähintään viisi vuotta nuoremmalta mutta jonka vaikutus myöhemmin, silmämeikin pakkauduttua juonteisiin, on täsmälleen päinvastainen.

»On, totta kai, ei tässä mitään», vastaan ja sörkin ilman syytä tomaattisäiliötä.

Michelle pukkaa minua kannustavasti kylkeen. »Minustakin joulun lähinnä masentava, mikäli se siis sinua rassaa. Kolmen päivän ajan kaikki esittävät, että maailma on mallillaan,

rauhaa ja rakkautta ja kynttilät päälle. Kattia kanssa.» Michelle on yksinhuoltaja, jolla on kaksi keskenkasvuista poikaa ja yksi aikuinen tytär. Tyttö ei kuulemma ole vuosikausiin enää viettänyt joulua äitinsä kanssa, ja tällä kertaa pojatkin ovat isällään. »Mites sinun?»

Michelle tarkoittaa tyttärtäni. Ristin tytön Dianaksi, kun siinä hötäkässä ei tullut parempaakaan mieleen, kreikkalaisen jahdin jumalattaren mukaan – ei menehtyneen prinsessan, niin kuin Michelle kuvittelee. Pohjimmiltaan on aivan sama, mikä nimi tyttärelläni on. Tyttö tuli minulle vahinkona juuri kahdeksantoista täytettyäni, kun olin huoleton ja lapsellinen, nimenomaan sellainen höpsö nuori, joka ei vain onnistu varomaan. Nyt olen kaksikymmentäneljä ja minun täytyy tienata lastani varten rahaa, ihan niin kuin kaikki muutkin Big Murphyn työntekijät hankkivat rahaa jollekulle. Vastaan vain: »Isällään, isällään», ja sekoittelen tomaatteja. En halua katsoa Michelleä silmiin.

»Mitä annat lahjaksi?» Michelle kysyy seuraavaksi, ja päähäni pälkähtää ensimmäisenä: »Trampoliinin.»

Samanlaisen kuin se, jonka itse sain joululahjaksi Dianan ikäisenä. Pahvilaatikko, jossa tangot olivat, oli ruskea ja niin valtavan iso, että sen paketoimiseen olisi mennyt monta rullaa lahjapaperia. Sen takia isä oli kietonut vain ison, punaisen rusetin laatikon ympärille. Heti kun kevät koittaisi ja aurinko olisi kuivattanut maasta talven viimeisenkin kosteuden, isä kokoaisi trampoliinin pihalle, peukalo keskellä kämmentä, yliopistoihmisen hellyttävällä kömpelyydellä. Pystyttäisi sen sellaiseen kohtaan, mistä hänen ei työhuoneensa pöydän ääressä istuessaan tarvitsisi kuin vilkaista ikkunaan nähdäkseen minut hyppimässä. Tykkäsin lahjasta, kyllä kyllä. Mutta silloin, keskellä pimeintä talvea, siitä ei ollut minulle mitään

iloa. Niinpä pyysin isää purkamaan metallitangot laatikosta. Ja sitten kömmin itse laatikon sisään ja vedin kannen perässäni kiinni. Isästä se oli kiintoisaa, hämmästyttävää, omaperäistä. Silmissään se katse, joka aina pyrki analysoimaan kaiken, isä kysyi, mitä mietin mielessäni silloin, kun makasin laatikossa hiirenhiljaa silmät kiinni sormenpäätäkään liikauttamatta. Isä aprikoi, liittyköhän se äitiini. Että ehkä tahdoin koettaa, milaista sellainen makaaminen oli, ruumisarkussa. Minä sanoin: »Isä, eihän se ole mikään ruumisarkku. Se on ihan tavallinen pahvilaatikko, ja minä makoilen sen sisällä.»

»Vau!» Michelle näyttää olevan vilpittömän innoissaan, kunnes kasvoille kohta nousee jonkinlaista surua. Tiedän Michellen pelkäävän, että pojat saattavat ottaa mallia isästään, joka on ollut jo kahteen otteeseen vankilassa pahoinpitelystä. »Ota kaikki irti tästä ajasta, kun Diana on vielä pieni.» Michelle huokaa ja pyyhkäisee kämmenselällä hiestä kiiltävää otsaansa. »Tuskin ehtivät täyttää edes kolmeatoista, kun äitiä ei enää muistetaakaan, rahaa vain vohkitaan lompakosta pilvenpolttoon.» Michellen kädessä on ruskeaa, ja vasen kulmakarva on aiempaa haaleampi. Nyt hän taas nauraa, niin kuin joka kerta todetessaan, ettei paistorasvaa parempaa meikinpoistoainetta varmaan olekaan. Tai ehkä hän nauraa ihan vain jotta ei itkisi. Tuttu tunne, mutta minua hävettää silti. Niin valtava määrä valehtelua. Saattaisihan Michelle oikeasti ymmärtää, jos selittäisin. Ehkei hän tuomitsisi minua, Michelle on hyvä ihminen. Vaikka luulinhan minä niin Zoestakin.

»Kuuleeko Ann? Maa kutsuu!» Michelle kuuluttaa nyrkkiinsä ääntään muuntaen kuin puhuisi radiopuhelimeen. Äitihuumoriam varmaan. Pienten lasten kanssa sitä kai tottuu pelleilemään, eikä myöhemmin enää osaa lopettaa.

»Anteeksi, olin ajatuksissani.»

»Juu, huomasiin.» Michelle osoittaa myhällän monitoria, jolla näkyy drive-in-kaistan kuva. Kaistalle on juuri saapunut auto. »Asiakkaita.»

Vedän äkkiä kuulokkeet korville ja henkäisen vielä kerran syvään ennen kuin painan nappia, joka yhdistää mikin ulkotiskin kaiuttimeen. »Hyvää joulua ja tervetuloa! Täällä Big Murphy's Burgers and Fries.» En ole uskoa, miten ystävälliseltä kuulostan, miten huolettomalta. Ehkä minussakin on tuollainen nappula, ihan kuin mikissäkin – sisäinen nappi, jota tarpeeksi kovaa runnomalla tila vaihtuu toiseksi. *Sitä vain jatkaa eteenpäin*, pikku-Saskian isä totesi lehdessä, ja nimenomaan niin se on. »Mitä saisi olla?»

Ensin linjalta kuuluu vain kohinaa.

»Haloo?»

Hämmennyn ja kurkistan luukusta ulos. Tilauspuhelimelle on matkaa viisi kuusi metriä; vasta tilauksen annettuaan asiakkaat ajavat eteenpäin noutotiskille. Tältä etäisyydeltä en erota enempiä kuin auton ääriiviivat ja sokaisevat pyörylät, jotka sen valot ovat puhkaisseet alkuillan hämärään.

Kohina lakkaa, ja kuuluu raakkuva miehen ääni: »Et kai tosissasi uskonut, että pääsisit niin vähällä?»

Säikähdys. (Ann, 7 vuotta)

säikähdys on ninkun jos ihmiseen tulee sähköisku sisäle. sydän pomppaa ylös ja sitten kun se laskee alas se hakee vaan kovempaa ja joskus sattuu. korvat surisee ja on niin vilu että tekee mieli tärinästä. sitten säikhdys tietää että onnistui ja voi ehkä lakata. mutta joskus säikähdys

on vaan leikkiä. sillon säikähti ihan turhaan vaan ja naurattaa kun oli hölmö niin että leikin takii säikähti.

»Ääliö!»

Nauran ihan hepulissa. Jakob, se on vain Jakob, joka istuu ulkona autossaan ja säikäytti minut puolikuoliaaksi tilauspuhelimien kautta. Jakob, joka nauraa jo itsekin.

»Noinko täällä tervehditään? Taidan valittaa esihenkilöllesi.»

»Että saisin potkut jouluna vai? Kilttiä.» Huomaan Michellen katseen ja kuiskutan: »Jakob», minkä jälkeen Michelle kohottaa virnistäen vasenta, väritöntä kulmakarvaansa. Nolottaa, että Michelle tietää meistä, vaikkei mitään tiedettävää varsinaisesti olekaan. Oikaisen mikrofonia suuni edessä ja kurotan kaulaani uudestaan ulos tiskiltä. Vieläkään en näe muuta kuin hämärän peittämän auton ja kaksi pimeään puhkottua valopyörylää.

»Mitä sinä täällä teet?»

»Sanoit vihaavasi joulua, ja että et aio viettää sitä mitenkään. Ja minä sanoin, etten millään voi sallia sellaista», Jakob vastaa.

»Niinpä kai sitten.»

Se tapahtui eilen. Olin kassavuorossa, kun Jakob ilmaantui tiskille ja tilasi Big Murphy's Mega -aterian. Jakob käy täällä usein, melkein joka päivä. Järjestän jo taukonikin hänen mukaansa. Pyyhkäisemme lumet parkkipaikan penkiltä ja istumme sitten toisistamme aavistuksen kiusaantuneella etäisyydellä kuin ainakin kaksi ihmistä, jotka oikeasti haluaisivat sopia oikeat treffit. Eivät kuitenkaan sovi, koska tytöllä on syynsä ja pojalla mitä ilmeisimmin riittävän tarkka vaisto aavistaa, että hän saisi melko varmasti rukkaset. Poika pitää tyttöä saksan kielen ja kirjallisuuden opiskelijana, joka hankkii

Big Murphystä vuokratrahoja. Ja arvatenkin hiukan hauraana. Joten poika yrittää saada tytön rentoutumaan kertomalla hauskoja juttuja työstään Kreuzbergin kierrätyskeskuksessa. Tyttöä viehättää ajatus pojasta auttamassa ihmisiä pääsemään eroon kuormistaan. Kookkaista esineistä, kulahtaneista vaatteista, maalipurkeista, pahvilaatikoista, paristoista, puutarhajätteistä. Kaikkein viehättävin on kuva pojasta kipuamassa ylipursuavan säiliön päälle ja polkemassa jätöpaperivuoria, kunnes ne hänen painonsa alla painuvat ja antavat lisää tilaa. Hontelot käsivarret ilmassa viuhtoen, lyhyet, tummat kiharat heiluen ja sinisilmät loistaen lapsekasta vallattomuutta. Jakob on niin huoleton, niin taakoista vapaa.

»Ja no, siksi minä ajattelin, että me voitaisiin ehkä...»

Huoahdan. Kaikista päivistä juuri tänään Jakob on näemmä päättänyt kaventaa välimatkaa.

»Tänään ei sovi, olen pahoillani.»

»Ethän sinä tiedä edes...»

»Minulla on töitä.»

»Ei se mitään, voin odottaa.»

»Vuoro päättyy yhdeksältä.»

»Ei haittaa.»

»Ei, se on ihan liian pitkä aika. Ja sitä paitsi olen töiden jälkeen aivan loppu ja haisen paistorasvalta.» Nykäisen mustan, rasvaisen hiussuortuvan silmien eteen ja yritän muistella, kävinkö eilisiltana suihkussa ennen nukkumaanmenoa. En muista. Mieleen palaa vain valju mikroateria ja se, miten löisötin olohuoneen sohvalta kuin jauhosäkki katsellen E.T:tä, koska halusin itkeä, vapauttavaa itkua, kerrankin liikutuksesta eikä aina vain kivusta. »Toisen kerran, jooko?» Helpotuksekseni huomaa kuvaruudulta, että drive-in-kaistalle Jakobin perään kaartaa toinenkin auto. »Nyt sinun täytyy tilata taikka antaa tilaa.»

Jakob murahtaa vielä jotain, mistä ei saa selvää. Sitten hän ajaa luukun ohi kiireesti, sivulleen vilkaisematta. Suljen hetkeksi silmäni ja puhallan keuhkot tyhjiksi. Painan nappia, niin kuulokeissa kuin sisällänikin, hymyilen ja sanon: »Hyvää joulua ja tervetuloa! Täällä Big Murphy's Burgers and Fries. Mitä saisi olla?»

Muistatko...?

22. joulukuuta 2014, joulukuusi kolme vuotta sitten.

- Mikä meidän joulukuusessa on vikana?
- Se on muovia, Ann.
- Isä, se on perinne! Meillä on ollut tämä kuusi niin kauan kuin muistan.
- Sen pahempi.
- No mitä nyt sitten?
- Blumenthaler Waldissa on yksi hyvä paikka...
- Aiotko mennä itse kaatamaan? Isä, oikeasti. Siis kirveelläkö?
- Ei kun aion järsiä runkoa niin kauan että se katkeaa. Tietenkin kirveellä.
- Muistatko, kun yritit koota minulle sitä trampoliinia? Vedit akkuporakoneella sormeen.
- No, saatiinko trampoliini pystyyn vai ei?
- Jouduttiinko lähtemään päivystykseen vai ei?
- Älä viitsi nyt, Leppis. Siellä on hurjan kaunista. Lähdetään, ja sitten meillä on kunnan joulukuusi niin kuin ihmisillä ainakin.
- Mistä lähtien me ollaan haluttu olla niin kuin muut ihmiset? Eikä puita saa sitä paitsi mennä tuosta noin vain metsään kaatelemaan. Mieti nyt, jos kaikki tekisivät niin!

**»Sattumaa, kyllä minä tiedän, isä.
Sinä et ole murhaaja.»**

Yli vuosikymmenen ajan Berliinissä on siepattu ja murhattu pikkutyttöjä. Tappaja on kaiken järjen mukaan sama: jokaisen uhrin lähettyviltä löytyy punaisia, rusetille solmittuja nauhoja. Viimein murhista epäiltynä pidätetään filosofian professori Walter Lesniak, joka on omistanut uransa pahuuden olemuksen tutkimiselle. Professorin tytär Ann on varma, että isää syytetään suotta, vain epätavallisen tutkimusaiheen takia. Ann päättää ratkaista tapauksen omin neuvoin.

**»Romy Hausmann
on yksi Saksan parhaista
trillerikirjailijoista.»
– The Sunday Times**

